

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 256/2020 z 27. októbra 2022 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 416/2018 z 9. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 C 3/2018 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti mestu Košice (ďalej len „žalovaný“) domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľke sumu 4 000 eur z titulu ušlého zisku. Svoj nárok odôvodnila tým, že je vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorá susedí s nehnuteľnosťou

vo vlastníctve žalovaného, ktorý zanedbal svoje právne povinnosti a svoje vlastníctvo nezabezpečil realizáciou opravy nehnuteľnosti, v dôsledku čoho opadávajúca omietka ohrozovala majetok sťažovateľky – dvor, na ktorom bol vytvorený parkovací priestor pre štyri motorové vozidlá. S prihliadnutím na existujúci protiprávny stav žalovaného bola sťažovateľka vylúčená z možnosti využívať svoje oprávnenie ako vlastníčky, a to predmet vlastníctva riadne užívať a nakladať s ním, do ktorého obsahu patrí aj právo vec prenajímať iným osobám. Sťažovateľka si zakúpila prenosnú parkovaciu kartu, ktorá ju oprávňovala parkovať na akomkoľvek mieste v Košiciach.

3. Okresný súd žalobe sťažovateľky vyhovel rozsudkom č. k. 24 C 3/2018 z 8. marca 2018 a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť sťažovateľke sumu 4 000 eur. V podstatných častiach súd prvej inštancie konštatoval, že na predmetnom dvore vo vlastníctve sťažovateľky bol vytvorený parkovací priestor pre štyri motorové vozidlá, pričom sťažovateľka ako vlastníčka budovy, do ktorej je prístup z predmetného dvora, prenajíma iným osobám byty a nebytové priestory. Sťažovateľka podľa okresného súdu preukázala, že v rozhodnom období mali tri subjekty záujem o prenájom parkovacích miest, pričom prejavili záujem o prenájom v celkovej sume 5 040 eur za štyri parkovacie miesta, čo predstavuje za rozhodné obdobie (od 17. februára 2013 do 17. februára 2015) sumu 10 080 eur. Podľa okresného súdu nájomné v sume 1 200 eur za jedno parkovacie miesto zodpovedá ročnej sadzbe za jedno parkovacie miesto vo vyhradenej zóne v zmysle Prevádzkového poriadku pre zónu plateného parkovania v meste Košice účinného od 1. augusta 2012 vydaného obchodnou spoločnosťou EEI s. r. o. – správcom zóny plateného parkovania v meste (1 100 eur). Okresný súd zoberal do úvahy aj skutočnosť, že za rozhodné obdobie už sťažovateľke priznal náhradu skutočnej škody, ktorá predstavovala náklady na zakúpenie prenosnej parkovacej karty za jedno parkovacie miesto. Sťažovateľka tak mohla mať reálne k dispozícii na prenajímanie len tri parkovacie miesta. Pri hodnote nájmu v sume 1 200 eur za jedno parkovacie miesto sťažovateľke ušiel zisk za tri parkovacie miesta v sume 3 600 eur ročne, čo pri náhrade za obdobie dvoch rokov predstavuje ušlý zisk v sume 7 200 eur. Keďže sťažovateľka sa domáhala priznania ušlého zisku v rozsahu nižšom, okresný súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Pritom konštatoval, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Akcentoval rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012, z ktorého vyplynulo, že ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy spočíva v nedosiahnutí toho, čo by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností pri pravidelnom behu veci dosiahol. Znamená teda stratu očakávaného prínosu. Nepostačuje preto len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu veci mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri sume ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel.

5. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie reálne dosiahnuteľný zisk, nie predpokladaný, vyvodil z tej skutočnosti, že v rozhodnom období tri subjekty mali záujem o prenájom parkovacích miest od sťažovateľky, pričom uzavrel, že sťažovateľka preukázala nielen hypotetickú možnosť, ale reálnu možnosť prenajímať tieto parkovacie miesta konkrétnym záujemcom. Podľa odvolacieho súdu bol tento záver nesprávny, keďže záujem o prenájom parkovacích miest nemožno stotožňovať s reálne dosiahnuteľným prospechom, o ktorý poškodený prišiel. Ušlý zisk znamená stratu očakávaného prínosu, avšak súd pri posudzovaní nároku sťažovateľky opomenul tú skutočnosť,

že pre zvýšenie majetku poškodeného v budúcnosti musí byť stanovené naisto, že pokiaľ pri pravidelnom behu vecí by nebolo protiprávneho konania škodcu, poškodený mohol dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť (reálne dosiahnuteľný, nie hypotetický prospech) nevyplynula. Dôkazy uvádzané súdom prvej inštancie svedčia iba o tom, že uvedené spoločnosti, resp. fyzická osoba prejavili záujem 11. mája 2015, 1. mája 2015 a 1. októbra 2015 o parkovacie miesta, ktorý nezodpovedá ani žalovanému obdobiu, za ktoré si sťažovateľka uplatnila nárok za ušlý zisk (od 17. februára 2013 až 17. februára 2015).

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku [ďalej aj „CSP“ (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe)]. Namietala, že odvolací súd sa odvolal na jediný rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 195/2015 z 29. marca 2017, *«dopustil sa však... chyby pri presvedčení, že jeho aplikácia je možné iba smerom k zamietnutiu žaloby. V tom vidím odklon od rozhodovacej praxe, pretože táto neznemožňuje vyhodnotiť variabilný skutkový stav opačným spôsobom. Laicky povedané v postavení žalobkyne neexistovalo žiadne „keby“, bez splnenia ktorého by nemohla pri riadnom, pravidelnom chode vecí zisk dosiahnuť. Je preto... právne hodnotenie zisteného skutkového stavu odvolacím súdom ďaleko od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.»*.

7. Dovolanie napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 447 písm. f) CSP odmietol z dôvodu, že dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. V konkrétnostiach zdôraznil, že dovolateľ len zovšeobecňujúcim spôsobom tvrdil, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, avšak bez ďalšej konkretizácie nesprávnej aplikácie niektorého z použitých ustanovení § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 a § 123 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav.

8. Najvyšší súd ďalej zdôraznil, že povinnosťou sťažovateľky bolo konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Posudzujúc obsah dovolania sťažovateľky, najvyšší súd konštatoval, že táto nepostupovala v súlade s požiadavkami definovanými zákonom, ako aj zodpovedajúcou judikatúrou najvyššieho súdu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže jasne nevymedzila konkrétnu právnu otázku, na ktorej riešení založil odvolací súd svoje rozhodnutie, a neoznačila kvalifikovaným spôsobom žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu), od ktorého záverov sa mal odvolací súd odkloniť, a neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sťažovateľka dokonca mylne označila rozhodnutie najvyššieho súdu, z ktorého odvolací súd čerpal svoje právne východiská (č. k. 5 Cdo 195/2015 z 29. marca 2017). Rozhodnutie, z ktorého krajský súd čerpal svoje právne východiská, je rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5 MCdo 1/2011 z 29. októbra 2012 (krajským súdom nesprávne označený ako rozsudok č. k. 5 Cdo 1/2011).

9. Sťažovateľka podľa najvyššieho súdu uviedla iba všeobecnú charakteristiku nesprávnosti zo strany dovolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru nepovažoval za potrebné dať najavo, že pozná rozdiel medzi hypotetickým a reálne dosiahnuteľným ziskom, a jednak presvedčivo nevyargumentoval, čo v konkrétnom prípade považuje či nepovažuje za „pravidelný beh vecí“.

Namietala nesprávne právne posúdenie predpokladov na vznik škody s poukazom na doktrínu ušlého zisku a jeho všeobecnú pojmovú charakteristiku, keď okrem iného zdôrazňovala, že ušlý zisk je z povahy veci vždy hypotetický, pretože jeho ustálenie si vyžaduje zodpovedanie otázky, čo by sa stalo, ak by k protiprávnemu konaniu (škodovej udalosti) nebolo došlo. V čom konkrétne sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však dovolateľka neuviedla a uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana (žalovaný). Generalizujúca a strohá oponentúra žalobkyne, že právne hodnotenie zisteného skutkového stavu odvolacím súdom je ďaleko od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nie je sama osebe spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka namietala, že odvolací súd posúdil otázku ušlého zisku inak ako vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Cdo 195/2015. V uvedenej veci bola žalobkyňou obchodná spoločnosť zamýšľajúca podnikat' v segmente minerálnych vôd. Pre nesprávny postup orgánu štátu nemohla svoj zámer dokončiť, pričom však vynaložila určité náklady, ktoré jej všeobecný súd priznal. Uplatnila si aj ušlý zisk, tvrdiac, že pokiaľ by k nezákonnému postupu nedošlo, plnila by minerálnu vodu do fľaš. V konaní pred všeobecnými súdmi sa však zistilo, že plničku fľaš ani nezačala stavať. Výkladom citovaného rozhodnutia *a contrario* je podľa sťažovateľky jednoduché pochopiť rozdiel medzi uvedeným prípadom a jej prípadom, keďže sťažovateľka mala pre realizáciu zámeru všetko pripravené.

11. Zastáva názor, že dovolanie prijateľným spôsobom uviedlo, v čom je právna otázka riešená odvolacím súdom nesprávne a ako by mala byť riešená s poukazom na citované rozhodnutie dovolacieho súdu.

12. Podľa sťažovateľky je z obsahu dovolania jasný dovolací dôvod, ako aj to, pri riešení ktorej právnej otázky došlo v rozhodnutí dovolacieho súdu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovateľka si nemyslí, že je pravdou, že v dovolaní nebolo označené rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré právnu otázku ušlého zisku riešilo inak, a nie je pravdou, že by na predmetné rozhodnutie nepoukázala, a to aj napriek tomu, že „základné kautely umožňujúce priznanie ušlého zisku citoval z rozsudku 5 Cdo 1/2011. To uviedol dovolací, nie odvolací súd. Inak proti uvedeným kautelám navrhovateľka nič nenamietala.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Z argumentácie sťažovateľky možno vyabstrahovať, že jej podstatou je arbitrárnosť rozhodnutí dovolacieho súdu a dovolacieho súdu. Atakuje v tomto smere nesprávne právne posúdenie otázky ušlého zisku. Dôvodí, že v dovolaní uviedla, v čom spočíva nesprávnosť právnej otázky riešenej odvolacím súdom.

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom napadnutým rozsudkom krajského súdu:

15. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého uplatnením ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľkou vznesenou dovolacou námietkou týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (totožnou s tou, ktorú predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal a rozhodol o nej, uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021). Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Ústavný súd preskúmal ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a dospel k záveru, že nie je spôsobilé na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľkou označeného práva na spravodlivé súdne konanie.

17. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

18. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

19. V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia

prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 138/2021).

20. V kontexte konkrétnych okolností prerokovanej veci, ktorá sa dotýka dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej je pre uvedený dovolací dôvod charakteristický „odklon“ riešenia určitej právnej otázky zo strany odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, v ktorom sa namieta uvedený dovolací dôvod, by dovolateľ mal konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd (i), vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia dovolacieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ii), a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená [iii (k tomu pozri aj rozhodnutia najvyššieho súdu vydané vo veciach sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017)].

21. Z doteraz uvedeného vyplýva, že *conditio sine qua non* pre záver o prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je (aj) špecifikácia právnej otázky riešenej odvolacím súdom. Nepostačuje v tomto smere uviesť len odkaz na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a vysvetlil, prečo z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie.

22. Ústavný súd už rovnako vo vzťahu k vyhodnoteniu prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP obdobne judikoval, že (aj) požiadavka konkretizácie rozhodnutia, prípadne rozhodnutí konštantnej línie najvyššieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil, je zo strany dovolateľa oprávnenou a dôvodnou požiadavkou (m. m. IV. ÚS 164/2020). Jej oprávnenosť a dôvodnosť je okrem iných daná aj požiadavkou povinného zastúpenia dovolateľa v konaní o dovolaní advokátom, ako aj povinnosťou koncipovania samotného dovolania advokátom ako osobou znalou práva (§ 429 ods. 1 CSP).

23. Najvyšší súd sa pri posúdení prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným judikátom najvyššieho súdu tvoriacim súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe a rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý sa od tejto praxe podľa dovolateľa odchyľil. Pre záver najvyššieho súdu o tom, či je v konkrétnych okolnostiach veci dovolanie pre nesprávne právne posúdenie prípustné, je esenciálnou požiadavkou metodologický postup dovolacieho súdu, v rámci ktorého tento v kontexte ustálenej rozhodovacej praxe riešenia určitej právnej otázky a zodpovedajúceho skutkového vymedzenia za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (*ratio*).

24. Pokiaľ dovolateľ nekonkretizuje ustálenú rozhodovaciu prax odkazom na príslušné rozhodnutia dovolacieho súdu, potom najvyšší súd nemá relevantný podklad na to, aby v rámci stanoveného

metodologického postupu ustálil, berúc do úvahy aj rozhodujúce skutkové okolnosti porovnávaných prípadov a v relevantných časových súvislostiach platnú a účinnú právnu úpravu, to, či k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne v konkrétnych okolnostiach veci došlo, a tým ani preskúmať meritórne dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (m. m. IV. ÚS 164/2020).

25. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka ako dovolateľka požiadavky na záver o prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP tak, ako sú špecifikované v bode 20 tohto uznesenia, nenaplnila, keďže nešpecifikovala právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a neuviedla dokonca ani odkaz na stanovisko, judikát či rozhodnutie dovolacieho súdu, z ktorého by bolo možné odklon od riešenia odvolacím súdom vôbec dedukovať. Dokonca v dovolaní mylne označila rozhodnutie najvyššieho súdu, z ktorého odvolací súd čerpal svoje právne východiská (k tomu pozri odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu citované v bode 8 *in fine*). Špecifikáciou právnej otázky pritom nie je zvýraznenie, že právna otázka sa týka nesprávneho právneho posúdenia ušlého zisku bez uvedenia konkrétneho právneho posúdenia jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania.

26. Vzhľadom na absenciu náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku sa dovolanie sťažovateľky už *prima facie* javilo ako dovolanie, pri ktorom nie sú splnené procesné podmienky na preskúmanie jeho prípustnosti a ktoré najvyšší súd ako súd dovolací v súlade s príslušnou procesno-právnu úpravou odmietne bez toho, aby došlo k jeho vecnému prerokovaniu (prerokovaniu dôvodnosti). Záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu, že dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP [§ 447 písm. f) CSP], je preto ústavne udržateľný a nesignalizuje porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

27. Berúc do úvahy už uvedené závery, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľky zdôvodnil v dostatočnej, výstižnej a presvedčivej podobe. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

28. Navyše, berúc do úvahy argumentáciu obsiahnutú v ústavnej sťažnosti, predmetom ústavnej sťažnosti je nepochybne námietka porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie však sťažovateľkou uvádzanom čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého obsahom je právo na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov, resp. právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka a právo vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Argumentácia sťažovateľky atakujúca arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu v súvislosti s neprávnym právnom posúdením veci preto už *prima facie* vylučuje možnosť vysloviť porušenie označeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

29. Ústavný súd vzhľadom na už uvádzané dôvody ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podnikat' a práva na pokojné užívanie majetku napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

30. Pokiaľ sťažovateľka porušenie svojho základného práva podnikat' a práva na pokojné užívanie majetku odvíja od porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k vysloveniu porušenia uvedeného práva, je celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

31. Aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu